

РЕШЕНИЕ

№ 7356

гр. София, 28.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 28.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4631** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 11228 от 10.05.2012 година, подадена от Р. Р. Д., срещу Заповед № 94643/12.06.2010 г., издадена от Началник на отдел “Пътна полиция”, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която му е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП “изземване на свидетелството за управление на МПС”, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Съгласно изложените в жалбата аргументи, Р. Д. оспорва заповедта като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон и по-конкретно: цитираните в заповедта наказателни постановления не са му били връчени по надлежния ред, а също така, по отношение на наложените с тях наказания била изтекла погасителната давност по чл. 82 от ЗАНН за изпълнението им. Твърди и че е преминал курс за възстановяване на 13 контролни точки. От съда се иска да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от упълномощения адв. Л., който поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – Началник на отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че предоставените на жалбоподателя контролни точки по чл. 157, ал. 1 от ЗДвП, са отнети в резултат на влезли в сила 6 броя наказателни постановления (НП) за извършени нарушения на правилата за движение по пътищата в периода 14.07.2003 г. – 17.06.2007 г. Поради изчерпване лимита на контролните точки, Р. Д. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Р. Р. Д. не е изпълнил това свое задължение, поради което на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “изземване на свидетелството за правоуправление на МПС”.

Заповед № 94643/12.06.2010 г., издадена от Началник на отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция „Полиция”, е връчена на Р. Р. Д. на 04.04.2012 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред, чрез жалба, подадена чрез административния орган с вх. № Я 20312 от 17.04.2012 г.

При така установеното от фактическа страна, жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна – адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 4 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Из–1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която началникът на отдел “Пътна полиция” при СДП, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед № 94643/12.06.2010 г., издадена от Началник на отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи е издадена от орган, който притежава съответната компетентност. Заповедта е в предвидената от закона писмена форма, като при издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения.

За нарушение на разпоредбите на Закона за движението по пътищата на жалбоподателя са наложени административни наказания с наказателни постановления, както следва:

1. № 3704/03/07.08.2003 г., връчено на жалбоподателя на 17.02.2004 г. и влязло в сила на 25.02.2004 г.;
2. № 159386/11.01.2005 г., за връчването на което е представена само обратна разписка с отбелязване, че пратката е непотърсена /с.39/;

3. № 96560/07.09.2005 г., връчено на 03.10.2005 г. и влязло в сила на 11.10.2005 г.;

4. № 98858/16.08.2006 г., връчено на 05.12.2006 г. и влязло в сила на 13.12.2006 г.;

5. № 2859/06/28.07.2006 г., връчено на 05.12.2006 г. и влязло в сила на 13.12.2006 г.;

6. № 94643/19.07.2007 г., връчено по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН, след извършено посещение на 15.09.2008 г. на адреса на Д. в [населено място], [жк], [жилищен адрес] като неоткриването му на адреса е удостоверено в докладна записка от същата дата, и влязло в сила на 15.09.2008 г. Документът е оспорен от жалбоподателя, като в резултат на оспорването ответникът е задължен да представи извлечение от книгата си за изходяща кореспонденция за дата 15.09.2008 г., от която да е видно дали на същата дата документ с подобно съдържание е бил изходиран от администрацията, инструкция за начина на обработване на документацията, която се съставя от длъжностните лица в ОПП - СДВР, както и сведения в какъв регистър се вписват докладните записки и дали в същия фигурират дати, часове и длъжностни лица, които ги съставят. В отговор на разпореждането на съда с писмо изх. № ПО 133 от 17.10.2012 г. началникът на ОПП-СДВР е удостоверил, че отдел „Пътна полиция” – СДВР не разполага с регистър за докладни записки.

С влизането в сила на изброените наказателни постановления от 1, 3, 4 и 5 и на основание чл. 3 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. на МВР – отм. на Р. Д. са отнети съответно: 15 контролни точки; 2 контролни точки; 3 контролни точки и 10 контролни точки. Така общият брой на отнетите по силата на изброените влезли в сила наказателни постановления контролни точки е 30.

Съгласно чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.), отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила НП, а според чл. 5, ал. 2 (отм.), при налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки. Следователно отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 от ЗДвП), т.е. ex lege, при което в тази му част НП не подлежи на съдебен контрол, защото отнемането на контролните точки е негативна правна последица от влизане в сила на НП, с което водачът е признат за виновен в извършване на административно нарушение по ЗДвП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г. Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки. Разпоредбата на чл. 158, т. 2 от ЗДвП предвижда възстановяване по служебен ред на отнетите контролни точки, в размер до максималния 2 години след последното нарушение, за което на водача са отнемани точки (до 30.06.2007 г.) и след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки. По отношение на издадените на жалбоподателя НП не са налице основания за възстановяване по служебен ред на отнетите точки до датата на издаване на оспорената заповед. Д. не е представил доказателства за твърденията си за възстановяване на част от отнетите му контролни точки.

В контекста на гореизложеното не могат да бъдат споделени поддържаните доводи за незаконосъобразност на приложената ПАМ с оглед изтекла погасителна давност по

отношение определените административни наказания за нарушения на ЗДвП. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания няма отношение към оспорената заповед за налагане на ПАМ. Вярно е, че отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, но само по себе си то не съставлява административно наказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. НП се издават поначало от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и при следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. В производството по съдебното им оспорване се прилага субсидарно НПК (чл. 84 от ЗАНН). Докато заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. Самият ЗАНН урежда два вида принуда в обособени раздели - административни наказания в раздел II, глава II, и ПАМ - в раздел III на същата глава. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК. Поради това институтът на погасителната давност по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН или абсолютната давност по ал. 3 на същия текст, са неотносими. Неприложим е и чл. 285, ал. 1, вр. с чл. 268, т. 1 от АПК, изключващ възможността за изпълнение поради изтекла давност, т. к. заповедта за прилагане на ПАМ като изпълнително основание е оспорена и поради това все още не е влязла в законна сила. Времето от юридическата изпълнимост до фактическото изпълнение на приложената ПАМ е ирелевантно.

Разпоредбата на чл. 158, ал. 1 от ЗДвП, в приложимата редакция - ДВ, бр. 51/2007 г. прогласява, че броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява: 1) чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминато допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година, при условие че водачът е изпълнил задълженията си по чл. 190, ал. 3, което удостоверява със съответните платежни документи; 2) служебно, до максималния размер, след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки.

А съгласно чл. 157, ал. 5 от ЗДвП лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС в резултат на отнемане на всички контролни точки, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството.

При тази законова регламентация, възстановяването на контролни точки се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на МПС за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г. Граматическото, логическо и систематическо тълкуване на нормите на чл. 158, вр. с чл. 157 от ЗДвП налага извод, че възстановяване на контролните точки е допустимо при частичното им отнемане, до първоначалния максимален размер (Арг.: чл. 158, ал. 2 от ЗДвП), но не и в случаите на пълно изчерпване на определения им лимит (чл. 157,

ал. 4, вр. с ал. 3 и ал. 1 от ЗДвП). В последната хипотеза, водачът губи придобитата правоспособност и възстановяването ѝ може да стане единствено по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП - с полагане на изпит за придобиване, но не и посредством някой от способите за възстановяване на частично отнети контролни точки. Нелогично е да се приеме, че при частично отнемане на контролни точки водачите са длъжни да преминат допълнително обучение, а при изчерпване лимита на контролните точки и загубване на правоспособността за упражняване на дейността, правата им могат да бъдат служебно възстановени с изтичане на 2-годишен срок. Идеята на служебното възстановяване по чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е да се поощрят шофьорите да бъдат изрядни и не допускат нарушения на правилата за движение по пътищата; но не и да се признае отново правоспособност на водач на МПС.

По отношение на твърденията в жалбата, че наказателните постановления не са връчени на жалбоподателя по надлежния ред, то 4 са му връчени лично срещу подпис и 2 по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Съгласно цитирания текст, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. В настоящият случай, съдът приема, че не е налице редовно връчване по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, тъй като неполучаването на пощенска пратка не означава, че лицето не е намерено на адреса, а неоткриването му при едно посещение на този адрес не означава, че не се намира на адреса и не удостоверява, че новият му адрес е неизвестен, а законът изисква удостоверяване наличието и на двете предпоставки. Останалите наказателни постановления са били връчени редовно лично на жалбоподателя на същия адрес.

От наказателните постановления, изброени по-горе, за които са представени доказателства за връчването им, е установено, че на водача Р. Р. Д. са отнети общо 30 контролни точки за нарушения, което е под нормативно признатия лимит от точки, съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из-1959/27.11.2007 г. Поради това не е налице хипотезата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и издадената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора и с оглед направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски ответникът следва да бъде осъден да заплати такива в размер на 360 лева, представляващи 350 лв., заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита и съдействие и 10 лв. заплатена държавна такса.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, I АО, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Р. Д. Заповед № 94643/12.06.2010 г., издадена от Началник на отдел “Пътна полиция”, при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП “изземване на свидетелството за управление на МПС”, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. Р. Д., ЕГН [ЕГН], сумата от 360,00 /триста и шестдесет/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: